

“Barcelona, 8 de juny de 1903”, de Martina Pericot Martínez

Relat guanyador ex aequo del concurs Imagina un amor en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2025.

La Maria va pujar les escales de les golfes a correuita, intentant ignorar les ombres que ballaven al seu voltant. Mai li havia agradat la foscor. Per això, aquell seria el primer cop que pujaria a l'estança dels objectes oblidats de casa seva, i tot per trobar uns dibuixos antics que li havia demanat la seva institutriu.

Va recollir-se les faldilles amb brusquedat per evitar embrutar-se amb la pols que cobria el terra de fusta i va donar una ullada al voltant. La seva vista, potser aguditzada pel desig de sortir de les golfes com més aviat millor, va detectar ràpidament uns fulls mig amagats rere un vell peluix. La Maria va dirigir-se cap a ells i els va portar a la llum de l'única finestreta de l'habitació.

Estaven escrits a mà, i el nom de la seva mare, Margarida, destacava amb delicadesa a dalt de la pàgina. Amb un sobresalt, la Maria es va adonar que aquella era una carta privada que datava de feia divuit anys. Sabia que ella no tenia cap dret de llegir-la, i que si la seva mare l'havia amagat a les golfes devia ser per alguna cosa, però, així i tot, va iniciar la lectura fins i tot abans d'adonar-se de la decisió que havia pres.

“Barcelona, 8 de juny de 1903

Estimada Margarida,

Escric això des del cor. Sé que per fer honor a la nostra amistat t'ho hauria de dir en persona, però crec que llavors no podria amagar els meus sentiments reals, i seria una catàstrofe. Marxo. Quan posi l'últim punt en aquesta carta, tota la família agafarem el ferrocarril cap a París. Els motius són massa enrevessats per descriure-te'ls aquí. Malgrat tot, sí que hi ha una cosa que vull fer-te saber.

Els nostres gairebé quinze anys d'amistat han significat molt per a mi. Segur que per a tu també, però potser no m'entens. Per a mi, has estat més que una amiga.

Durant molt de temps no ho entenia o, més ben dit, no volia entendre-ho, i no m'atrevia a parlar-ne amb ningú. Però els anys ja han passat i no puc continuar ignorant-ho. T'estimo.

Margarida, sé que t'estic posant en una situació complicada, però no puc evitar-ho. Els teus somriures, les vegades que m'has fet riure... No puc deixar de recordar-ho, aferrant-me a cada detall per no oblidar-los. No pretenc posar-te pressió; només volia que ho sabessis. T'estimo com a ningú. T'estimo diferent de tothom, t'estimo com no estimaria una amiga.

Sovint somio que desafiem el món juntes, que som qui realment volem ser, que escapem i vivim fidels a nosaltres mateixes... Sovint somio que som felices, juntes.

Deixa'm demanar-te perdó un altre cop per no fer-te aquesta confessió en persona, i desitjo amb anhel que cada any d'amistat que hem compartit no quedin en l'oblit a causa d'aquesta carta.

Fins aviat,

Rosa Ferrer."

La Maria va agafar una gran glopada d'aire. Com podia ser? Mai havia sentit el nom de Rosa Ferrer, i ara descobria que potser havia compartit un romanç amb la seva mare. Però allò era totalment impossible. La seva mare estava casada, l'havia tingut a ella, i la sola idea que...

La Maria va interrompre els seus pensaments. Aquella carta era un crit desesperat d'algú que només volia ser sincera amb ella mateixa. I l'única persona que li podria donar respostes es trobava a només dos pisos de distància: la seva mare.

La Maria va arrencar a córrer cap al saló de casa seva amb la carta a la mà, decidida a desvelar la veritat.

—Mare. Qui era la Rosa Ferrer? —va preguntar sense preàmbuls—. He trobat la seva carta a les golfes.

La seva mare va prendre l'escrit entre les seves mans i el va llegir amb avideses.

Quan va acabar, li va tornar la mirada a la Maria amb els ulls vidriosos.

—Això... —va començar, però es va haver d'interrompre. Va fer un sospir tremolós i li va indicar a la seva filla que s'assegués.— Ja ni recordava aquesta carta. Fa tants anys...

La Maria seia en silenci, deixant passar els segons. Finalment, la seva mare va aixecar la mirada del paper i va fer un somriure dèbil.

—La Rosa havia estat la meva millor amiga, però quan teníem dinou anys va haver de mudar-se a París. Me'n vaig assabentar a través d'aquesta carta, i em vaig sentir traïda i enfadada perquè no

s'havia acomiadat de mi. O això era el que jo em volia creure. En realitat, no va ser aquest el vertader motiu pel qual no li vaig tornar a escriure mai: la Rosa m'havia fet veure els nostres anys d'amistat amb uns altres ulls. Havia fet adonar-me dels meus propis sentiments, i allò va fer que m'odiés a mi mateixa. M'odiava a mi, a ella, però sobretot a la meva família i al món, que mai ens deixaria ser lliures.

—Si poguessis tornar enrere... —va murmurar la Maria quan el silenci es va perllongar massa—. Li respondries la carta?

La Margarida va tancar els ulls i va acariciar el paper, permetent que una sola llàgrima creués la seva galta.

—Si pogués tornar enrere, faria cas al meu cor, i no em preocuparia tant del que pensessin. Si tingués una altra oportunitat de parlar amb la Rosa, li diria... li diria que jo també l'estimava.

La Margarida va dir aquesta última oració en un murmuri, com si totes les seves forces haguessin quedat atrapades entre les paraules que feia gairebé dues dècades que hauria d'haver pronunciat.

La Maria va abaixar lentament la mirada a la carta.

—Encara hi ha la seva adreça —va dir.